

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.266 van 4 maart 2002
in de zaak A.86.450/XIV-4338.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. DE WILDE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Forelstraat 98

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 17 augustus 1967 en van beweerde Joegoslavische nationaliteit, op 31 augustus 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juli 1999;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 januari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE WILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 juni 1998 en verklaart zich voor de eerste maal vluchteling op 22 juni 1998.

1.2. Op 31 juli 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 oktober 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. De verzoekende partij verklaart zich een tweede maal vluchteling op 6 november 1998.

1.5. Op 6 april 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 20 juli 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)
Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 9 juni 1998 waarin de Commissaris-generaal in beroep op 30 oktober 1998 een bevestigende beslissing nam. Op 6 november 1998

diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in die op 6 april 1999 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard. Betrokkene beweert België niet te hebben verlaten. Ter staving van zijn tweede aanvraag verklaart betrokkene niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst (Kosovo) omwille van de oorlogsomstandigheden aldaar.

Er dient te worden gesteld dat de Commissaris-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag (vast) heeft (vast)gesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan betrokkenes beweerde vluchtrelaas en afkomst.

In het kader van zijn tweede aanvraag brengt betrokkene geen elementen en/of documenten aan die de geloofwaardigheid omtrent zijn beweerde afkomst uit Kosovo (kunnen) herstellen. De oorlogsomstandigheden in Kosovo kunnen dan ook geenszins weerhouden worden om in hoofde van betrokkene tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te besluiten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“EERSTE MIDDEL: DE SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

WAT DE ARGUMENTEN VAN HET COMMISSARIAAT-GENERAAL BETREFFEN.

Het argument van het Commissariaat-generaal is te herleiden tot het feit dat ze zich baseren op hun eerste beslissing en eenvoudig stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

A. Verzoeker wenst een aantal zaken duidelijk te stellen.

Het commissariaat-generaal heeft in de beslissing van 30.10.1998 gesteld dat zij verzoeker niet gelooft wanneer hij stelt van Kosovo te zijn.

1. In eerste instantie zou er een probleem zijn in die zin dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken van het ministerie van Binnenlandse zaken (verzoeker) aanvankelijk zou gesproken hebben over "democratische partij", daar waar "democratische partij" een politieke partij is in Albanië en niet in Kosovo.

2. Vervolgens zou verzoeker gemeld hebben dat hij door Sigurimi werd ondervraagd, daar waar "Sigurimi" de benaming zou zijn van de geheime inlichtingendienst in Albanië en niet in Kosovo.

3. Op het geboorteuittreksel staat de naam XXX, daar waar de Serviërs de naam "XXX" gebruiken.

4. Het arrestatiebevel zou een artikel vermelden dat weinig waarschijnlijk is.

Nochtans heeft verzoeker voor deze problemen een zeer logische uitleg en wou hij enkel maar een kans om dit te verklaren.

1. Verzoeker heeft tijdens het interview voor de dienst vreemdelingenzaken nooit de naam DEMOCRATISCHE PARTIJ gebruikt.

Verzoeker wijt dit aan een probleem van tolk.

Verzoeker heeft wel verteld over een democratische partij, maar hij had het duidelijk over LDK.

Trouwens laat verzoeker opmerken dat in het beroep tegen de beslissing van (de) dienst vreemdelingenzaken hij uitdrukkelijk LDK met naam en toenaam heeft vernoemd. Dit beroep is schriftelijk gebeurd en laat weinig twijfel bestaan. (stuk 2)

Verzoeker had het dus duidelijk niet over de Albanese partij, maar over de Liga die actief is in Kosovo.

2. Verzoeker heeft effectief het woord Sigurimi gezegd, zowel bij de dienst vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal.

Sigurimi is een Albanees woord en betekent zoveel als "Geheime dienst".

Wanneer verzoeker Sigurimi zei, had hij het niet over een eigenaam maar over een zelfstandig naamwoord. Men mag trouwens niet uit het oog verliezen dat in Kosovo de officiële taal (het) Servisch is en dat dus deze groep aangeduid wordt met een Servische benaming.

De Kosovaarse bevolking van Albanese origine gebruikt dan ook de Albanese taal waarin Sigurimi betekent "geheime dienst".

3. Verzoeker heeft dit geboortecertificaat ontvangen dienstig voor de verkiezingen in maart 1998. Deze documenten werden massaal verspreid en waren in het Kosovaars.

Zoals het commissariaat duidelijk weet waren de verkiezingen in maart 1998 geen officiële verkiezingen, maar eerder clandestiene verkiezingen onder de Kosovaren van Albanese origine. Het is trouwens op deze verkiezingen dat de heer Rugova tot president werd verkozen.

Deze verkiezingen werden georganiseerd door het LDK.

Het waren dan ook aanhangers van het LDK die zorgden voor de verspreiding van de geboortecertificaten, om te verhinderen dat de mensen meer dan eenmaal naar de stembus zou(den) gaan.

Het is dan ook niet onredelijk dat dit geboortecertificaat in het Albanees is opgesteld eerder dan in het Servisch.

4. Verzoeker is geen jurist en kan niet bevestigen noch ontkennen wat art. 135/89 betekent. Zo lijkt het effectief onwaarschijnlijk dat het artikel over (uit) 89 paragrafen zou bestaan. Anderzijds is het niet logisch hieruit af te leiden dat dit document vals zou zijn.

Verzoeker laat echter opmerken dat in Servië onder volksgezondheid ook verstaan wordt mentale gezondheid en dat dit niet zo onwaarschijnlijk is. Verzoeker werd immers verdacht om de jeugd te ver(be)derven door het geven van onderwijs in het Albanees.

Blijkbaar heeft het commissariaat-generaal bij de eerste aanvraag van verzoeker te snel beslist dat verzoeker gelogen heeft over zijn werkelijke identiteit.

Dit duidt op een gebrekkig onderzoek, wat een inbreuk is op het beginsel van behoorlijk bestuur.

Anderzijds heeft nadien het commissariaat-generaal nooit meer aan verzoeker de kans geboden om deze misverstanden op te klaren. Nochtans kon dit op een eenvoudige manier gebeuren.

B. Het commissariaat-generaal heeft aan verzoeker niet aangeboden om de onduidelijkheden weg te werken.

Het commissariaat-generaal stelt expliciet:

"In het kader van zijn tweede aanvraag brengt betrokken(e) geen elementen en/of documenten aan die de geloofwaardigheid omtrent zijn beweerde afkomst uit Kosovo (kunnen) herstellen."

Zoals hierboven aangehaald steunt het besluit van het commissariaat-generaal dat verzoeker niet uit Kosovo zou komen op weerlegbare gronden.

Verzoeker wou dan ook de gelegenheid om deze feiten eenvoudig te kunnen weerleggen.

Zoiets zou mogelijk geweest zijn mocht men verzoeker hebben uitgenodigd en verzoeker de mogelijkheid hebben geboden om zijn aanvraag mondeling toe te lichten.

Het geeft zeker geen blijk van behoorlijk bestuur om verzoeker niet toe te laten zijn vraag persoonlijk te komen toelichten.

Door dit niet te doen heeft gerekwestreerde haar onderzoeksplicht niet naar behoren uitgevoerd.

Bovendien getuigt het van weinig behoorlijk bestuur te melden dat verzoeker sinds de eerste afwijzing in oktober 1998 geen nieuwe documenten overlegt die wel zijn gelijk bewijzen.

In oktober en november 1998 was men volop in een oorlogssituatie in Kosovo en stond Kosovo helemaal geïsoleerd van de buitenwereld. Het is dan ook onzinnig te stellen dat verzoeker had moeten trachten om meer bewijzen aan te halen om zijn identiteit aan te tonen.

C. Er zijn wel degelijk nieuwe elementen die een (zelfs) tweede asielaanvraag rechtvaardigen.

Verzoeker heeft zijn tweede asielaanvraag ingediend begin november 1998. Verzoeker merkt op dat toen het item Kosovo niet uit het nieuws te slaan was.

Er boden zich dagelijks nieuwe elementen aan waardoor mensen uit Kosovo opnieuw asiel konden aanvragen, minstens aantonen dat hun leven in gevaar was indien zij zouden terugkeren.

Het commissariaat-generaal heeft dit onderzoek niet gevoerd. Een onderzoek hiernaar zou zelfs niet moeilijk geweest zijn, vermits zowel de nationale als internationale pers dagelijks dit item naar voren bracht.

D. Het commissariaat stelt dat verzoeker kan teruggebracht worden naar het land van herkomst.

Gezien het dossier en gezien ook het commissariaat-generaal niet expliciet stelt welke nationaliteit, of vanwaar verzoeker dan wel afkomstig zou zijn, indien hij niet van Kosovo is, is het land, waartoe verzoeker zal worden teruggedreven, met goedkeuring van het commissariaat-generaal, het land (streek) Kosovo.

Het is duidelijk dat teruggedrijving naar Kosovo gevaren inhoudt.

De pers wordt momenteel overstelpt door berichten over massagraven en etnische zuiveringen, dat niet in redelijkheid kan aangenomen worden dat de commissaris-generaal Kosovo aanziet als een regio waar mensen veilig kunnen worden naar teruggebracht.

Het maakt minstens een schending uit van de zorgvuldigheid waarmee het commissariaat-generaal een dossier moet onderzoeken om te stellen dat verzoeker naar Kosovo kan worden teruggedreven, terwijl de gehele wereld op dat ogenblik overtuigd is van de gevaren in Kosovo en terwijl de gehele wereld, massaal vluchtelingen opvangt uit het oorlogsgebied.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“In het eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verweerder antwoordt dat de Commissaris-generaal zich op 30 oktober 1998 uitsprak over verzoekers eerste asielaanvraag. Verweerder concludeerde dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk is en bevestigde de weigering van verblijf genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker liet na deze beslissing bij de Raad van State aan te vechten binnen de wettelijk gestelde termijn en voorwaarden zodat de eerste bevestigende beslissing van weigering van verblijf definitief werd. Verzoeker poogt in het voorliggend verzoekschrift een uitleg te geven voor de ongeloofwaardige en incoherente verklaringen die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag deed. Gelet op feit dat de eerste bevestigende beslissing definitief werd en gezien huidige vordering gericht is tegen de tweede bevestigende beslissing zijn verzoekers opmerkingen hierover dan ook niet terzake.

Eveneens moet worden opgemerkt dat het dringend beroep waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie, en die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de waarborg van de hoorplicht en de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd. Verweerder was dus gerechtigd om de bestreden beslissing te nemen op grond van de stukken uit het administratief dossier, zonder dat hij daarbij verzoeker diende te horen. Er moet hierbij worden opgemerkt dat niettegenstaande de gangbare praktijk van het bijkomend verhoor door het Commissariaat-generaal, er hiertoe geen verplichting bestaat en telkens individueel wordt beslist of dit verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van de beslissing. Gelet op het feit dat in hoofde van verzoeker reeds één asielaanvraag negatief werd beoordeeld en aangezien hij in het kader van de tweede aanvraag geen nieuwe elementen aanbracht die de geloofwaardigheid m.b.t. zijn beweerde afkomst uit Kosovo kunnen herstellen werd door de Commissaris-generaal beslist verzoeker niet op te roepen.

Ook merkt verweerder op dat het advies over de eventuele terugleiding naar de grens, waarvan sprake in artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, een formeel advies is. Het spreekt vanzelf dat het advies waarbij de Commissaris-generaal vaststelt dat niets zich verzet tegen de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, verantwoord wordt door het verwerpen van zijn asielaanvraag en door het gebrek aan een bijzonder motief (ruimer dan deze die het voorwerp uitmaken van het onderzoek van de asielaanvraag) dat zich verzet tegen een terugkeer naar Joegoslavië. De bestreden beslissing toont aan (dat) de elementen van het dossier niet toelaten te besluiten tot een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van verzoeker en bepaalt dat in de huidige omstandigheden verzoeker mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is.

Het eerste middel is niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in wezen aansluit bij de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het volgende stelt :

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEID

1. DE EERSTE ASIELAANVRAAG VAN VERZOEKER

Het eerste argument van de Commissaris-generaal is dat zij (hij) stelt dat verzoeker naliet de eerste beslissing aan te vechten bij de Raad van State.

Toen concludant zijn tweede asielaanvraag deed nl. op 6 april woed(d)e de oorlog in KOSOVO in alle hevigheid. Verzoeker had dan ook redenen genoeg om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van de veranderde situatie in KOSOVO.

Verzoeker verkoos om niet naar de Raad van State te gaan omdat zijn verzoek niet schorsend werk(t) en de beslissing van het Commissariaat-generaal zijn uitwerking blijft behouden. Verzoeker heeft hiermee niet willen zeggen dat hij akkoord gaat (ging) met de motivering van het Commissariaat-generaal.

De Commissaris-generaal wijst in de aangevochten beslissing dd. 20 juli 1999 steeds naar de bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 30 oktober 1998. In de aangevochten beslissing stelt ze: ‘Er dient te worden gesteld dat de Commissaris-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag (vast) heeft (vast)gesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan betrokkene beweerde vluchtrelaas en afkomst.’

Het is dan ook normaal dat wanneer verzoeker de beslissing van 20 juli 1999 aanvecht dat hij automatisch rekening moet houden met de motivatie van de beslissing van 30 oktober 1998 daar waar de beslissing er constant naar verwijst.

Als laatste punt wenst verzoeker te vermelden dat de aangevochten beslissing dd. 20 juli 1999 helemaal geen motieven aangeeft waarom er geen geloofwaardigheid kan worden weerhouden van (aan) de afkomst van concludant.

In vluchtelingen zaken maakt de regel ‘actori incumbit probatio’ en de belangrijke rol van het schriftelijk bewijs plaats voor een gedeelde bewijslast: zowel de overheid die de aanvraag onderzoekt als de kandidaat-vluchteling moeten bewijzen leveren, waarbij wat de aanvrager betreft, zijn eigen verklaringen als bewijs kunnen volstaan. Het voordeel van de twijfel wordt aan de asielzoeker gegeven. In de bevestigende beslissing dd. 20 juli 1999 zijn er geen gegevens voorhanden om concludant het voordeel van de twijfel niet te geven.

DE HOORPLICHT

Telkens een overheid en daartoe behoort eveneens een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie (Het Commissariaat-generaal) overweegt maatregelen te nemen die nadeel berokkenen of als kwetsend worden ervaren, dient zij de betrokkene in de mogelijkheid te stellen om op dienstige wijze voor hun (zijn) belangen op te komen.

De hoorplicht is aldus afdwingbaar als het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing neemt.

Verder is de hoorplicht verplicht als volg(en)de drie voorwaarde(n) zijn vervuld:

- Het moet gaan om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Er bestaat geen twijfel dat het afleveren van een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal behoort tot zijn (haar) discretionaire bevoegdheid.

- De burger moet in zijn belangen worden getroffen door de voorgenomen maatregel.

Dat verzoeker in zijn belangen is getroffen staat als een paal boven water.

- De belangen aantasten moet belangrijk zijn.

Dat een bevestigende beslissing van weigering van verblijf een belangrijke belangaantasting is, (daar) bestaat geen twijfel over.

Verzoeker heeft nooit de mogelijk(heid) gekregen om zijn grieven te uiten tegen de tegen hem genomen beslissing door het Commissariaat-generaal.

Het niet vervullen van de hoorplicht vormt een miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur kan de rechtmatigheids- en de wetmatigheidscontrole (wettigheidscontrole) door de Rechterlijke Macht niet doorstaan.

De bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 20 juli 1999 moet aldus vernietigd worden door (wegens) miskenning van de hoorplicht.

DE CONVENTIE VAN GENEVE

De machten welke de wet aan de administratie en dus ook aan (een) onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie (d.i. Commissariaat-generaal) in het algemeen belang toekent stellen haar niet vrij van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt (Cass., 7 maart 1963, Pas., I, 1963, 744 met conclusie van Ganshof Van der Meersch.)

Uit berichten van de Internationale Pers (zie stuk 2 & 3) is (het) (blijkt) duidelijk dat de Commissaris-generaal in de uitoefening van zijn (haar) bevoegdheid tekort is geschoten in zijn (haar) taak tot zorgvuldigheid t.a.v. verzoeker wiens belangen ernstig zijn geschaad.

Bovendien blijkt uit de berichten van de Internationale Pers dat verzoeker voldoet aan de Conventie. Verzoeker kan, als behorend tot (de) Albanese minderheid in Kosovo, onmogelijk

bescherming krijgen van zijn land. De U.N. police force is niet sterk genoeg, er is geen eerlijke rechtsbedeling, ... (zie stuk 2: Amnesty International: Updates: Kosovo: Justice not being done). Miskenning van het principe van de zorgvuldigheid door de Dienst Vreemdelingen Zaken is een wettige reden tot vernietiging van de handeling.”;

3.1.1. Overwegende dat verzoekers uiteenzetting in het eerste onderdeel van zijn middel in essentie opmerkingen betreft met betrekking tot de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 juli 1998; dat verzoeker tegen voornoemde beslissing geen beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Raad van State zodat deze beslissing definitief is geworden;

3.1.2. Overwegende dat, wat de overige onderdelen van het eerste middel betreft, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord op 6 april 1999; dat hem tijdens dit verhoor gevraagd werd om welke redenen hij zijn land van herkomst verlaten heeft en waarom hij vreest voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker hierop enkel antwoordde dat hij ongehuwd is, geen kinderen heeft, niet politiek actief is of was, noch in België, noch in Kosovo; dat hij zich verder beperkte tot de vage verklaring dat het “gezien de huidige toestand in Kosovo (...) onmogelijk (is) om naar mijn geboorteland terug te keren. De toestand aldaar is over de ganse wereld gekend. Ik kan niet terug, ook al wil ik dit zo graag, omdat ik geen enkel nieuws heb omtrent mijn ouders en familie en dus niet weet of ik er opvang zou vinden”; dat verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grieve duidt dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om de onduidelijkheden omtrent zijn afkomst weg te werken; dat evenwel uit voormelde verklaringen tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker, hoewel hij dus wel degelijk de mogelijkheid kreeg om eventuele onduidelijkheden te weerleggen of verduidelijkingen aan te brengen, hij zich beperkt heeft tot een verwijzing naar de algemene toestand in Kosovo; dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij zijn medewerking verleent aan de asielprocedure; dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker niet ten tijde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag van de mogelijkheid gebruik heeft gemaakt om eventuele onduidelijkheden weg te werken; dat verzoeker niet aantoont waarom hij de in zijn verzoekschrift aangehaalde “verduidelijkingen”, die betrekking hebben op de bevestigende beslissing van 30 oktober 1998 naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en die ertoe strekken de motieven van die beslissing te weerleggen, niet eerder, dit is ten tijde van zijn tweede asielaanvraag, meer bepaald tijdens het verhoor van 6 april 1999 op de Dienst Vreemdelingenzaken, had kunnen expliciteren;

Overwegende dat bovendien met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de wet van

15 december 1980 voor de Minister of zijn gemachtigde en voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure is en geen jurisdictionele; dat bijgevolg het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan afzien van een verhoor indien Hij van oordeel is dat Hij voldoende ingelicht is en zijn beslissing op afdoende wijze kan baseren op de gegevens van het administratief dossier en een verhoor geen nieuw licht op de situatie zal werpen;

3.1.3. Overwegende dat tenslotte met betrekking tot het advies tot terugleiding naar de grens van het land dat verzoeker ontvlucht is, uit de Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, blijkt dat de algemene toestand in Kosovo gevoelig gewijzigd is; dat de regio onder internationaal toezicht en bestuur is geplaatst; dat verzoeker de rapporten van Amnesty International, die hij in zijn memorie van wederantwoord aanhaalt, niet op zijn persoonlijke situatie betreft, en er rekening mee dient gehouden te worden dat zijn afkomst nog steeds niet vaststaat; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel als volgt adstrueert :

“TWEEDE MIDDEL : GEBREK AAN MOTIVERING : SCHENDING VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN (DE) BESTUURSHANDELINGEN

De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van (de) Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt "afdoende" dient te zijn. Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven reden in evenredigheid dient te staan met de genomen beslissing.

Doordat het commissariaat-generaal stelt dat verzoeker vermoedelijk niet van Kosovo is, meent het commissariaat-generaal te mogen stellen dat de aanvraag bedrieglijk is.

2.1 Het commissariaat-generaal moet uitgaan van correcte gegevens. Gezien wat hierboven onder het eerste middel werd aangehaald kan men sterk twijfelen dat het commissariaat uitgegaan is van correcte gegevens.

De premisse waarop het commissariaat-generaal zich steunt om te stellen dat verzoeker liegt over zijn identiteit, zijn (is) niet juist. Hoogstens kan men stellen dat dit op een misverstand steunt.

Dit is niet voldoende.

2.2. Indien het commissariaat-generaal zonder fout wil beslissen dat de aanvraag bedrieglijk is, hadden zij minstens verzoeker moeten toelaten om zijn (een) eenvoudige uitleg te verschaffen bij de gerezen misverstanden.

2.3. De argumenten zijn dan ook niet juist beoordeeld.

2.4. Besluit

Het niet of niet voldoende motiveren, evenals het niet correct motiveren, levert zonder meer de illegaliteit van de bestreden bestuurshandeling op wegens schending van een substantiële vormvereiste.

Het volstaat voor de vernietiging van de rechtshandeling.

(zie hieromtrent Gedr. St. Senaat, B.Z., 1988, nr. 215-3, verslag van de Commissie, 16, Parl. Hand. Senaat, 24 april 1991, 2007 en art. 14 RvSt.-Wet)

2.5. Bovendien moet ook de motivering getoetst worden aan het redelijkheidsprincipe. De beslissing verzoeker terug te sturen naar Kosovo is, gezien de huidige omstandigheden in Kosovo, niet redelijk te noemen.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“In het tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringswet en het redelijkheidsbeginsel.

Verweerder verwijst naar hetgeen hij in zijn antwoord op het eerste middel verduidelijkt heeft en herhaalt dat de vaststellingen gedaan door de Commissaris-generaal naar aanleiding van het onderzoek van verzoekers eerste asielaanvraag onherroepelijk zijn.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen werden kenbaar gemaakt.

Met betrekking tot de bewering van verzoeker dat de beslissing om hem terug te sturen naar Kosovo onredelijk is wijst verweerder erop dat er in hoofde van de Commissaris-generaal geen sprake is van een "beslissing", maar van een formeel advies. Verweerder wijst terzake naar zijn antwoord vervat in de laatste paragraaf van zijn repliek op het eerste middel.

Het tweede middel is niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het volgende stelt :

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET (DE) MOTIVERINGSWET

Volledig ten onrechte stelt de Commissaris-generaal (naar) vast dat zijn beslissing afdoende is gemotiveerd.

De Commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing steeds naar de eerste asielaanvraag.

Afdoende motivering wil bovendien ook zeggen dat het bestuur in geval van niet afdoende motieven geen motieven mag aandragen uit het dossier.

De rechter mag enkel de veruitwendigde motieven betrekken. Hij mag geen motieven bekijken die in het dossier zijn blijven steken (P. VAN ORSHOVEN, ‘De uitdrukkelijk motivering van administratieve rechtshandelingen’, R. W., 1991-1992, 490).

De Commissaris-generaal verwijst in de kwestieuze beschikking steeds naar de eerste asielaanvraag.

Het is dan ook overduidelijk dat de beslissing van 20 juli 1999 niet voldoet aan de wet betreffende de uitdrukkelijke Motivering van (de) Bestuurshandelingen dd. 19 juli 1991.

Dit volstaat dan ook (voor de) vernietiging van de rechtshandeling.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat Hij in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag heeft vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtrelaas en afkomst; dat verzoeker in het kader van zijn tweede aanvraag geen elementen en/of documenten aanbrengt die de geloofwaardigheid omtrent zijn beweerde afkomst uit Kosovo (kunnen) herstellen; dat de oorlogsomstandigheden in Kosovo dan ook geenszins kunnen weerhouden worden om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te besluiten;

Overwegende dat, gelet op de overwegingen onder 3.1.1, 3.1.2 en 3.1.3, blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht konden plaatsen; dat de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg pertinent en draagkrachtig zijn; dat verzoeker niet aantoont dat zij de motiveringsplicht schendt; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.